

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ
ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΣΙΟΝ ΠΑΪΣΙΟΝ ΤΟΝ ΑΓΙΟΡΕΙΤΗΝ

Ποίημα τοῦ Μητροπολίτου Ἐδέσσης Ἰωήλ

Εὐλογήσαντος τοῦ ἱερέως, τὸ Κύριε εἰσάκουσον, μεθ' ὃ τὸ Θεὸς
Κύριος, καὶ τὸ ἔξις·

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθείς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τὸν Ἀθωνίτην θεοφόρον Πατέρα, τὸν ἐν τοῖς χρόνοις τοῖς ἐσχάτοις φανέντα, τὸν ἐκ Φαράσων ἅγιον Παῖσιον, δευτεοῖ ἐν θλίψεσιν, ἱκετεύσωμεν πάντες, ὅπως διαφύγωμεν, ταῖς αὐτοῦ ἱκεσίαις, τοῦ βίου πάσας τὰς ἐπιφοράς, οὗτος γὰρ ἔσχε, χαρίσματα πάμπολλα.

Δόξα Πατρί. Τὸ αὐτό. Καὶ νῦν.

Θεοτοκίον

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἄνθρωποι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβεύουσα, τίς ἡμᾶς ἐρρύσατο, ἐκ τοσούτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν, ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις, ἀεὶ ἐκ κταντοίων δεινῶν.

**Ὁ Ν'. Καὶ ὁ κανὼν οὗ ἡ ἀκροστιχίς
«Δέχου πάτερ Παῖσιε, ἡμῶν αἰτήσεις. Ἰωήλ»**

Ἰδιὴ α'. Ἦχος πλ. δ'. Ὑγρὰν διοδεύσας.

Δοχεῖον χαρίτων ἀναδειχθεῖς, Παῖσιε πάτερ, μὴ ἐλλείπης ταῖς σαῖς εὐχαῖς, ἡμῖν παρασχὼν ὡς ἐλεήμων, τὰ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος πρόσφορα.

Ἐσχάτως ὡς ἄγγελος τοῦ Χριστοῦ, ὄφθεις τὰς καρδίας, ἱκετῶν σου τῶν εὐλαβῶν, ἀνάπαυσον πάτερ καὶ παράσχου, τὸ ἀγαθὸν τῆς εἰρήνης πρεσβείαις σου.

Χοροὶ μοναζόντων καὶ κοσμικῶν, πρὸς σὲ ὁμοφώνως,
ἀτενίζουσι τὸν σεμνόν, αἰτούμενοι πάτερ τὴν σὴν χάριν, ἵνα τὸ
θράσος τοῦ δράκοντος θραύσωσι.

Θεοτοκίον

Ὁ κτίσεως πάσης δημιουργός, ἐκ σοῦ τῆς Παρθένου, ἔδανείσθη
ὑπερφυῶς, τὴν σάρκα τὴν σὴν διὸ μὴ παύση, τοῦτον ἀγνή ὑπὲρ
πάντων λιτάζουσα.

Ἰδιὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ἐπανοῖξαί μοι θέλω, ταῖς σαῖς εὐχαῖς ἅγιε, πύλην παραδείσου
τὴν θεῖαν, Χριστὸς ὁ Κύριος, διὸ πρὸς σὲ τὸν σεμνόν, ἀντιβολῶ
καὶ κραυγάζω, σπεῦσον βοηθῆσαί με, πάτερ Παῖσιε.

Πατρικῆ σου φροντίδι, καὶ ἀρωγῇ σκέπασον, νέων τὴν
παράταξιν πάτερ, ἐκ τῆς συγχύσεως, τῶν λογισμῶν τοῦ νοός,
καὶ τῶν παθῶν τυραννίδος, ὅπως ἂν πορεύωνται, τρίβον
σωτήριον.

Ἄσωτεύσας θεόφρον, ἐν πονηροῖς πάθεσι, καὶ ἐκδαπανήσας τὸν
πλοῦτον, τῆς θείας χάριτος, γυμνὸς περικίμαι, καὶ ἰκετεύω
λιταῖς σου, τὴν στολὴν τοῦ Πνεύματος, ἔνδυσον πάλιν με.

Θεοτοκίον

Τὴν σὴν ἔχω εἰκόνα, ὡς χαρμονὴν Πάναγνε, καὶ παραμυθίαν
γενναίαν, ἐν βίῳ πάντοτε, διὸ καὶ ἴσταμαι, πρὸ τῆς ἀγίας
μορφῆς σου, καὶ αἰτοῦμαι ἄχραντε, τὴν σὴν ἀντίληψιν.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἀγίαις λιταῖς σου, τοὺς αἰτοῦντας
σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν, καὶ δώρησαι τὴν σὴν χάριν
ἐκάστω.

Ἐπίβλεψον, ἐν εὐμενείᾳ πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν
χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ
ἄλγος.

Αἴτησις καὶ τὸ Κάθισμα.

Ἦχος β΄. Πρεσβεία θερμή.

Φαράσων βλαστός, καὶ Ἄθωνος τὸ κλείσμα, ὑπάρχων σεπτέ,
Παῖσιε πανάρετε, ψυχῆς τε καὶ τοῦ σώματος, τὰ ποικίλα
νοσήματα ἴασαι, καὶ τὴν πληθὺν δαιμόνων ἀφ’ ἡμῶν,
ἀπέλασον τάχιστα ἰσχύϊ σου.

Ὦδιὸν δ΄. Εἰσακήκοα Κύριε.

Ἐπωδύνως τὴν στένωσιν, φέρω τῆς δειλίας, καὶ ἐκφοβίσματα,
διὸ πάτερ διασκέδασον, ταῖς πρὸς τὸν Δεσπότην ἰκεσίαις σου.

Ῥυπαραῖς καταστάσεσι, τοῦ Θεοῦ τὴν μνήμην, μάκαρ ἀπώλεσα,
διὸ δός μοι σὴν βοήθειαν, ὅπως ἀναστῶ ἐκ τῶν πτωμάτων μου.

Παρεδόθην ταῖς θλίψεσι, καὶ στενοχωρίαις πολλαῖς Παῖσιε, διὸ
χάρισαι πρεσβείαις, τὴν ἐντός μου ὅσιε εἰρήνευσιν.

Θεοτοκίον

Ἀπωλείας τὸν αἴτιον, καὶ τοῦ ψεύδους Μητὲρ μέγαν
συνήγορον, τὸν μισάνθρωπον διάβολον, καὶ πειράζοντά με
ἐξουθένωσον.

Ὦδιὸν ε΄. Φώτισον ἡμᾶς.

Ἵνα τῆς ψυχῆς, τῆς ἐμῆς τὸ ἄχθος ἅγιε, ταῖς λιταῖς σου
ἀπαλείψης παντελῶς, ἰκετεύω σε ἐν πίστει θεοστήρικτε.

Στήριγμα στερρόν, καὶ ἀσπίς ἀκαταμάχητος, κληρικῶν καὶ
μοναζόντων ταῖς εὐχαῖς, ἀναδείχθητι πρὸς Κύριον Παῖσιε.

Ἴσος παλαιῶν, ἀσκητῶν φανεῖς Παῖσιε, σοὶ ἐδόθη χαρισμάτων
ἢ πληθὺς, διὸ ἴασαι τὰ ἔλκη τῶν ψυχῶν ἡμῶν.

Θεοτοκίον

Ἔχουσα ἢ γῆ, σὲ προστάτιδα θεόνομφε, προσδοκᾷ τὴν
εἰρηναίαν βίωσιν, καὶ δεινῶν ἐπισυμβάσεων περάτωσιν.

Ὦδιὸν στ΄. Τὴν δέησιν.

Ἡδύτητα, τῶν σῶν λόγων ὅσιε, οἱ συνόντες σοι ἐν ὄρει Ἀγίῳ, διατηροῦντες πρὸς σέ ἐκ καρδίας, καθικετεύουσι Πάτερ Παῖσιε, ταῖς σαῖς λιταῖς τὰς ἐκτροπὰς, διανοίας αὐτῶν ἐπανόρθωσον.

Μιμνήσκοντες, τῶν πολλῶν χαρίτων σου, ἐν πολλῇ πρὸς σέ ἀγάπῃ βοῶμεν, ἐξ ἀναγκῶν καὶ παντοίων κινδύνων, καὶ ψυχικῶν ἀλγηδόνων Παῖσιε, ἐπισκοπῇ σου κραταιᾷ, τοὺς ὑμνητάς σου προστάτευσον πάντοτε.

Ὡς ἄγγελος, ἐκ τοῦ ὄρους Ἄθωνος, ἐν τῇ μάνδρᾳ Σουρωτῆς καταφθάνεις, μοναζουσῶν τὸν χορὸν διδαχαῖς σου, τῆς εὐσεβείας ἀλείπτῃς γενόμενος, διὸ καὶ νῦν πάντας ἡμᾶς, πρὸς τὰ κρείττω ὀδηγήσον ὅσιε.

Θεοτοκίον

Νοσοῦντων, καὶ τῶν στενόντων Παρθένε, ἀναδείχθητι ἰάτριρα θεία, καὶ ἀνιάτων παθῶν ταῖς λιταῖς σου, θεραπευτῆς τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος, γενοῦ θεόνυμφε ἀγνή, τῶν ἀνυμνούντων σε ἄσμασι δούλων σου.

Διάσωσον, Γέρον Παῖσιε ταῖς ἀγίαις λιταῖς σου, τοὺς αἰτοῦντας σεμνοπρεπῶς τὴν σὴν δύναμιν, καὶ δώρησαι τὴν σὴν χάριν ἐκάστω.

Ἄχραντε, ἢ διὰ λόγου τὸν Λόγον ἀνερμηνεύτως, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τεκοῦσα δυσώπησον, ὡς ἔχουσα, μητρικὴν παρρησίαν.

Αἴτησις καὶ τὸ Κοντάκιον.

Ἦχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Τῶν μοναστῶν καὶ μιγάδων διδάσκαλον, καὶ τῶν ἐν κόσμῳ πιστῶν ἀντιλήπτορα, καὶ ἀσθενούντων ὀξέως ἀκέστορα, σὲ θεοφόρε Παῖσιε ἔχομεν, διὸ καὶ ζητοῦμεν τὴν χάριν σου.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τοῦ ὀσίου αὐτοῦ.

Στίχ. Μακάριος ἀνὴρ ὁ φοβούμενος τὸν Κύριον.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (στ' 17 - 23).

Τῷ καιρῷ ἐκείνῳ, ἔστη ὁ Ἰησοῦς ἐπὶ τόπου πεδινοῦ, καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἱερουσαλήμ καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν, ¹⁸ καὶ οἱ ὀχλούμενοι ἀπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων, καὶ ἐθεραπεύοντο. ¹⁹ καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτηει ἄπτεσθαι αὐτοῦ, ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο καὶ ἴατο πάντας. ²⁰ Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί, ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ. ²¹ μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν, ὅτι χορτασθήσεσθε. μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν, ὅτι γελάσετε. ²² μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς καὶ ὀνειδίσωσι καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου. ²³ Χαίrete ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ.

Δόξα. Ταῖς τοῦ σου Ὁσίου.

Καὶ νῦν. Ταῖς τῆς Θεοτόκου.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου.

Προσόμοιον. Ἦχος πλ. β'. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Ὅσιε Παῖσιε, τοῦ Ὁρους Ἄθωνος κλέος, Σουρωτῆς τὸ καύχημα, καὶ Φαράσων γόνος ὁ εὐσυμπάθητος, ἀληθῶς γέγονας, ἐν ἐσχάτοις χρόνοις, διὰ τοῦτο καὶ βοῶμέν σοι, πάσης στενώσεως, καὶ τῶν ἀδοκῆτων συμβάσεων, τῆς λύμης τῶν αἰρέσεων, καὶ ἐπηρειῶν τοῦ ἀλάστορος, ἀνιάτων νόσων, ἡμᾶς τοὺς σέ τιμῶντας εὐλαβῶς, μὴ διαλείπης πρεσβείαις σου, συντηρῶν ἐκάστοτε.

Ὁ Ἱερεὺς τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου.

Ἦμιδὴ ζ. Οἱ ἐκ τῆς Ἰουδαίας.

Ἄλγηνῶν νοσημάτων, καὶ δαιμόνων μανίας, καὶ περιστάσεων,
τοῦ βίου πολυτρόπων, καὶ πάσης κακουργίας, θεοφόρε Παῖσιε,
τῶν κακοτρόπων ἡμᾶς, ἐκλύτρωσαι λιταῖς σου.

Ἰατρείας σωμάτων, καὶ ψυχῆς θεραπείας, ὤφθης Παῖσιε,
θεράπων ταῖς εὐχαῖς σου, διὸ τοῖς ἐθισμένοις, ἰοφόροις
σκευάσμασι, μὴ διαλείπης ἀεὶ, παρέχων τὴν ὑγείαν.

Τὴν νεότητα πᾶσαν, ἐκ τοῦ λάκκου ἀγνοίας, καὶ ἀθεότητος, καὶ
πάσης ἀναρχίας, Παῖσιε παμμάκαρ, ταῖς λιταῖς σου ἐξάγαγε, σὺ
γὰρ ἐκτίσω σεμνέ, μεγίστην παρρησίαν.

Θεοτοκίον

Ἦδυμόλπως Παρθένε, φοβερὰ προστασία, ἀκαταμάχητε, ὑμῶ
σου τὴν εἰκόνα, τὴν ὄντως θεσπεσίαν, ἦν ἐπ' ὤμων ἐκράτησε,
Παῖσιος ὁ σεμνός, ὁ δοῦλός σου Μαρία.

Ἰδιὴ η΄. Τὸν Βασιλέα.

Στήριξον πάτερ, ἱκετηρίαις πολλαῖς σου, τοὺς ἐν πάθεισι
πληγέντας ἀνιάτοις, ἐκ τῆς λευχαιμίας, καὶ τοῦ πικροῦ
καρκίνου.

Ἔσμὸν δειλίας, καὶ τῆς φοβίας σῆ ρώμη, ἀπομάκρυνον ἐκ τῶν
ἱκετευόντων, σὲ σημειοφόρε, Παῖσιε θεόφρον.

Ἰῶ πορνείας, καὶ ἀμαρτάδων ἀθέσμων, τῆς νεότητος τὰ πλήθη
παραπαίει, ὅθεν χεῖρα τούτοις, παράσχου θεοφόρε.

Θεοτοκίον

Σεσαρκωμένος, ἐκ τῆς ἀγίας γαστρός σου, ὁ φιλόανθρωπος
Δεσπότης καὶ Υἱός σου, Δέσποινα ἐξῆλθε, τοῦ σῶσαι τοὺς
ἀνθρώπους.

Ἰδιὴ θ΄. Κυρίως Θεοτόκον.

Ἴδου ἐν εὐλαβείᾳ, τείνοντες τὰς χεῖρας, καθικετεύομεν πάντες
Παῖσιε, μὴ διαλείπης φροντίζων ἡμᾶς ἐκάστοτε.

Ὡσεὶ τροφὸς καὶ μήτηρ, τοὺς σὲ ἀνυμνοῦντας, ἐν ταῖς ἀνάγκαις τοῦ βίου Παῖσιε, ἀεὶ παράσχου θεόφρον αὐτοῖς τὰ χρήσιμα.

Ἡ Σουρωτὴ καὶ Ἄθως, καὶ πᾶσα Ἐκκλησία, ἐπικαλεῖταί σε πάτερ Παῖσιε, ὅπως σωφρόνως τὴν τρίβον Χριστοῦ βαδίσωμεν.

Θεοτοκίον

Λοιμοῦ λιμοῦ καὶ ἄλλων, δεινῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι, ταῖς σαῖς πρεσβείαις ἐλπίζομεν τάχιστα, ἀπαλλαγῆναι ταχέως σεπτὲ Παῖσιε.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάρια.

Χαίροις τῶν Φαράσων θεῖος βλαστός, Ἄθωνος τοῦ Ὄρους περιάκουστος ἀσκητής, χαίροις τῆς Ἑλλάδος ὁ φωτιστὴς ὁ νέος, Παῖσιε τῶν νέων μέγιστε σύμμαχε.

Χαίροις ὁ διδάσκαλος Σουρωτῆς, τοῦ Σιναίου ὄρους ὁ σεμνότατος ἀσκητής, χαίροις ἐν Κονίτῃ τῶν συμπατριωτῶν σου, κατοίκων ὄντως τύπος πάτερ πρὸς μίμησιν.

Ἄνδρας καὶ γυναῖκας ναρκομανεῖς, καὶ πληθὺν ἀνθρώπων, δαιμονώντων ταῖς σαῖς λιταῖς, καὶ τοὺς ἀσθενοῦντας, πολυειδῶς θεόφρον, Παῖσιε μὴ παύσῃ, σώζων ἐκάστοτε.

Μοναζόντων ὅσιν τὸν χορόν, ταῖς ἱκετηρίαις, πρὸς Δεσπότην διηνεκῶς, ὅσιν βοήθει, ὡς παρῤῥησίαν ἔχων, Παῖσιε μεγίστην, θεομακάριστε.

Ἔχοντες ὡς μέγιστον θησαυρόν, τὸν σὸν τάφον πάτερ, ἀρυόμεθα οἱ πιστοί, δύναμιν καὶ θάρσος, ἐν τοῖς δεινοῖς τοῦ βίου, Παῖσιε παμμάκαρ, ἄνερ τῆς χάριτος.

Πάτερ ὀσιώτατε τοὺς βροτούς, τοὺς ὑμνολογοῦντας, πολιτείαν σου τὴν σεπτὴν, τῇ ἐπισκοπῇ σου, προστάτευσον ἐκ βλάβης, βελίαρ τοῦ ἀρχαίου, τοῦ πολεμήτορος.

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων...

Τρισάγιον.

Εἶτα ἐκτενῆς καὶ ἀπόλυσις, μεθ' ἣν τὸ παρὸν Προσόμοιον.

Ἦχος β΄. Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε νεκρόν.

Πάθη τὰ δυσώδη τῆς ψυχῆς, καὶ τὰ ἀνομήματα πάντα, τὰς ἀρρώστιας σαρκός, καὶ τὰ ἐνεργήματα, πολυειδῶν φοβιῶν, τῆς δειλίας τὴν βάσανον, καὶ πάσης ἀνάγκης, ἄγχος καὶ δυνάστευσιν, καὶ τοῦ ἐλθεῖν τὰ κακά, ὅσιε Παῖσιε σπεῦσον, ταῖς πρὸς τὸν Χριστὸν ἱκεσίαις, παῦσαι ἀπὸ πάντων τῶν ὑμνούντων σε.

Δέσποινα πρόσδεξαι...

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου...

Ὁ ἱερεύς, Δι' εὐχῶν...